

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 27 października 2022 r.

DIH-3.707.116.2022.JS

DECYZJA DIH-3/ 128 /2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2000), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) w związku z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy LPP S.A. z siedzibą w Gdańsku, od decyzji PO.177.C.101.2022.KS Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z 28 lipca 2022 r. (nr akt sprawy: DR.8361.50.2022), którą na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z przepisów o informowaniu o cenach, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

Pismem z 28 marca 2022 r., na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Warszawie, zwany dalej również „Mazowieckim WIIH”, zawiadomił przedsiębiorcę LPP S.A. z siedzibą w Gdańsku, zwanego dalej również „stroną”, o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów m.in. ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach”. Przedmiotowe pismo zostało odebrane przez stronę 4 kwietnia 2022 r.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 25 i 29 kwietnia 2022 r. przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego WIIH, w salonie SINSAY przy Al. Grzegorzewskiego 28

w Radomiu, należącym do strony, sprawdzono prawidłowość informowania o cenach znajdujących się w ofercie handlowej 250 partii towarów, z których zakwestionowano 11 partii butów, stwierdzając że na dołączonych do nich wywieszkach podano dwie różne ceny. Taki sposób uwidaczniania cen jest niejednoznaczny i budzi wątpliwości oraz uniemożliwia porównanie cen, co narusza wymagań art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 29 kwietnia 2022 r. (nr akt kontroli: DR.8361.50.2022) oraz załącznikach, w tym szczególnie załączniku 2 stanowiącym wykaz zakwestionowanych produktów.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 29 czerwca 2022 r., Mazowiecki WIIH poinformował przedsiębiorcę LPP S.A. z siedzibą w Gdańsku o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązku o którym mowa w art. 4 ww. ustawy oraz o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Pełnomocnik strony w piśmie z 13 lipca 2022 r. podniósł, że kluczowym w niniejszej sprawie jest to, że celem przedsiębiorcy było poinformowanie konsumentów o cenie w sposób umożliwiający porównanie ceny pierwotnej oraz ceny promocyjnej, czyli uzyskania informacji o rzeczywistej wysokości obniżki. Mając jednak na względzie uwagi i wytyczne Mazowieckiego WIIH, strona planuje niezwłocznie wdrożyć zmodyfikowany sposób informowania o obniżonej cenie na metce poprzez wprowadzanie dodatkowego wyraźnego przekreślenia pierwotnej ceny produkty. W ocenie strony analizowane działanie niewątpliwie spełnia przesłankę znikomej wagi naruszenia. Podczas kontroli inspektorzy handlowi objęli badaniem 250 artykułów (odzież i obuwie damskie). W wyniku przeprowadzonej oceny nieprawidłowości stwierdzone zostały wyłącznie w stosunku do 11 artykułów oraz polegały na uwidocznieniu dwóch cen na dołączonych do towarów wywieszkach. Strona nie narażała konsumenta na wystąpienie żadnych niekorzystnych skutków ani poniesienie jakichkolwiek dodatkowych ukrytych kosztów, co powinno zostać przyjęte przez organ administracji publicznej za okoliczności łagodzące, wpływające bezpośrednio na wymierzenie ewentualnej kary pieniężnej w możliwie najniższym wymiarze, realizując przy tym zasadę proporcjonalności kary do naruszenia.

Mazowiecki WIIH wziął pod uwagę wyjaśnienia pełnomocnika strony i zauważył, iż zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z o informowaniu o cenach towarów i usług w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. W toku kontroli przedsiębiorcy stwierdzono uwidocznienie dwóch różnych cen towarów, tym samym sposób uwidocznienia cen był niejednoznaczny i budził wątpliwości. Uwidocznienie jednej ceny na tle pomarańczowym nie wskazuje jednoznacznie, iż jest to cena obowiązująca, gdyż obok znajdowała się cena uwidoczniona na innym tle. Wartość tychże cen nie ma znaczenia, gdyż

uwidocznienie dwóch różnych cen towaru, z których jedna jest niższa może mieć różne przyczyny i nie wskazuje jednoznacznie, iż jest to cena właściwa.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją PO.177.C.101.2022.KS (nr akt sprawy: DR.8361.50.2022), Mazowiecki WIIH nałożył na przedsiębiorcę LPP S.A. z siedzibą w Gdańsku karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Pismem z 11 sierpnia 2021 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji zarzucając jej naruszenie prawa materialnego polegające na błędnej wykładni art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Strona na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000), zwanego dalej „Kpa” wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości. Zdaniem strony, Mazowiecki WIIH dokonał błędnej wykładni art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Strona kontestowała zapis art. 4 ust. 1 ww. ustawy szczególnie wyrażenia: „jednoznaczna”, „niebudząca wątpliwości” i „umożliwiająca porównanie cen”, twierdząc, że są to określenia ogólne i szerokie, które nie zostały zdefiniowane ani dookreślone zarówno w ustawie, jak i w aktach wykonawczych. W opinii strony uznanie uwidaczniania dwóch cen przy jednym wyrobie za niespełniające wymogów art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach wymaga szczegółowej analizy zarówno okoliczności sprawy i intencji przedsiębiorcy, jak i szeroko stosowanych praktyk rynkowych i zwyczajów konsumenckich. Wyłącznie po tak przeprowadzonej ocenie, dokonać można prawidłowej subsumpcji okoliczności sprawy pod normy prawne ustawy o informowaniu o cenach. Strona podkreśliła, że jej celem było poinformowanie konsumentów o cenie w sposób umożliwiający porównanie ceny pierwotnej oraz ceny promocyjnej, czyli uzyskania przez klienta informacji o rzeczywistej wysokości obniżki. Strona podniosła, że nowa cena podana była na wyraźnym pomarańczowym tle, a w zestawieniu z faktem, że była niższa, nie budziło wątpliwości, że stanowi ona cenę aktualną. Ponadto strona powołała się na art. 5 ustawy o informowaniu o cenach i stwierdziła, że nie istniało żadne ryzyko szkody po stronie konsumenta.

Pismem z 31 sierpnia 2022 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę LPP S.A. z siedzibą w Gdańsku, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolicie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu,

o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w Radomiu w salonie SINSAY sprawdzono prawidłowość informowania o cenach znajdujących się w ofercie handlowej 250 partii towarów, z których zakwestionowano 11 partii butów, stwierdzając że na dołączonych do nich wywieszkach podano dwie różne ceny. W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Mazowiecki WIIH nałożył w drodze decyzji karę pieniężną w

wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) na przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który naruszył wymagania art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Po przeanalizowaniu materiału dowodowego, w szczególności protokołu kontroli (nr akt kontroli: DR.8361.50.2022) oraz załączników, organ drugiej instancji nie miał wątpliwości co do zaistnienia faktu naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Stan faktyczny udokumentowany w protokole kontroli i załączonej do niego dokumentacji nie budzi zastrzeżeń organu drugiej instancji. Mazowiecki WIIH słusznie bowiem uznał, że ceny oferowanych do sprzedaży 11 partii butów w salonie SINSAY były podane w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwość, a zatem doszło do naruszenia art. 4 ustawy o informowaniu o cenach.

Z treści skarżonej decyzji wynika, że Mazowiecki WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej kierował się wytycznymi wynikającymi z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, dokonując prawidłowej, oceny stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy oraz wielkości jego obrotów i przychodu.

Zdaniem Prezesa UOKiK organ pierwszej instancji zasadnie uznał, iż strona dopuściła się naruszenia wymagań prawnych w zakresie informowania konsumentów o cenach towarów oraz ich uwidaczniania w stopniu uzasadniającym wymierzenie kary pieniężnej.

Prezes UOKiK podkreśla, że art. 6 ustawy o informowaniu o cenach statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 tej ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, czy działania naprawcze podjęte w efekcie ustaleń kontroli, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ww. ustawy, powoduje nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten nakazuje zatem wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli

przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości były wyeliminowane. Ustęp 3 tego artykułu stanowi natomiast iż, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość obrotów i przychodu.

Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary i usługi opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen.

Strona odwołała się od przedmiotowej decyzji zarzucając jej naruszenie prawa materialnego polegające na błędnej wykładni art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Strona na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 Kpa wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości. Zdaniem strony, Mazowiecki WIIH dokonał błędnej wykładni art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Strona kontestowała zapis art. 4 ust. 1 ww. ustawy szczególnie wyrażenia: „jednoznaczna”, „niebudząca wątpliwości” i „umożliwiająca porównanie cen”, twierdząc, że są to określenia ogólne i szerokie, które nie zostały zdefiniowane ani dookreślone zarówno w ustawie, jak i w aktach wykonawczych. W opinii strony uznanie uwidaczniania dwóch cen przy jednym wyrobie za niespełniające wymogów art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach wymaga szczegółowej analizy zarówno okoliczności sprawy i intencji przedsiębiorcy, jak i szeroko stosowanych praktyk rynkowych i zwyczajów konsumenckich. Wyłącznie po tak przeprowadzonej ocenie, dokonać można prawidłowej subsumpcji okoliczności sprawy pod normy prawne ustawy o informowaniu o cenach. Strona podkreśliła, że jej celem było poinformowanie konsumentów o cenie w sposób umożliwiający porównanie ceny pierwotnej oraz ceny promocyjnej, czyli uzyskania przez klienta informacji o rzeczywistej wysokości obniżki. Strona podniosła, że nowa cena podana była na wyraźnym pomarańczowym tle, a w zestawieniu z faktem, że była niższa, nie budziło wątpliwości, że stanowi ona cenę aktualną. Ponadto strona powołała się na art. 5 ustawy o informowaniu o cenach i stwierdziła, że nie istniało żadne ryzyko szkody po stronie konsumenta.

Prezes UOKiK wskazuje w pierwszej kolejności, że podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązujących przepisów prawa i jego przestrzegania. Należy mieć na względzie fakt, iż obowiązujące przepisy prawne w zakresie uwidocznienia cen nie przewidują żadnych odstępstw ze względu na rodzaj prowadzonej działalności gospodarczej czy też specyfiki prowadzonej działalności. Tak więc, to na przedsiębiorcy spoczywa obowiązek dochowania wszystkich wymogów nałożonych na niego przez obowiązujące przepisy prawne, nawet w przypadku przeprowadzanych akcji promocyjnych. Należy z całą

stanowczością podkreślić, iż w świetle obowiązujących przepisów prawa (ustawy o informowaniu o cenach oraz rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen) towary oferowane do sprzedaży po obniżonych cenach (obniżki, rabaty, promocje, wyprzedaże) nie podlegają zwolnieniom z obowiązku jednoznacznego i niebudzącego wątpliwości sposobu uwidaczniania cen. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy świadczącego usługi lub dokonującego sprzedaży detalicznej towarów.

Organ drugiej instancji informuje, że nadrzędnym celem ustawy o informowaniu o cenach jest ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Rzetelna, niebudząca zastrzeżeń informacja o cenie nabywanego towaru jest bardzo istotna i służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

Odnosząc do wykładni art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, Prezes UOKiK stwierdza, że wbrew opinii strony, jest ona prawidłowa, a brzmienie tego przepisu jest precyzyjne, przejrzyste i nie wymaga dodatkowych dookreśleń i wyjaśnień. Uwidocznienie jednej ceny na pomarańczowym tle, a drugiej na innym nie wskazuje jednoznacznie która z nich jest obowiązująca, szczególnie że zgodnie z przepisami konsument ma prawo do dokładnej, rzetelnej informacji o cenie, bez konieczności podejmowania działań w celu ustalenia jej właściwej wartości. Kupujący zaś powinien uzyskać bezpośrednią i konkretną informację bez dodatkowych porównań czy analiz. Niedopuszczalne jest aby o obowiązującej cenie konsument dowiadywał się dopiero przy kasie.

Niedopuszczalne jest także uzasadnianie niedopełnienia obowiązków w zakresie uwidaczniania cen faktem, że żadne ryzyko szkody po stronie konsumenta nie istniało bowiem jest art. 5 ustawy o informowaniu o cenach. Prezes UOKiK wyjaśnia, że z tego przepisu wynika wyłącznie uprawnienie po stronie konsumenta do żądania sprzedaży towaru po cenie korzystniejszej.

Mając na uwadze powyższe rozważania, nie ulega wątpliwości, iż w przedmiotowej sprawie strona uchybiła swoim obowiązkom i nie przekazała konsumentom prawidłowej i jednoznacznej informacji o cenach zakwestionowanych produktów.

Zdaniem organu drugiej instancji w przedmiotowej sprawie okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej.

Rozpatrując odwołanie Prezes UOKiK zbadał także kwestię odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa.

Powyższy przepis wskazuje wprost jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, gdy: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. W toku kontroli stwierdzono, że przy 11 towarach na 250 sprawdzonych

podano dwie różne ceny. Taki sposób uwidaczniania cen jest niejednoznaczny i budzi wątpliwości oraz uniemożliwia porównanie cen, co narusza wymagań art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Trudno zatem uznać, iż waga naruszenia jest znikoma. Strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości a zatem zaprzestała naruszania prawa. Aby mówić o spełnieniu tej przesłanki muszą wystąpić jej obydwie elementy łącznie, tj. naruszenie jest znikome a strona zaprzestała jego naruszenia. W tym przypadku wystąpiła tylko druga z nich. Zatem, mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK nie znajduje podstaw dla zastosowania art. 189f pkt § 1 pkt 1Kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Mając powyższe na uwadze organ drugiej instancji nie znalazł podstaw do odstąpienia od nałożenia kary administracyjnej.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;

- 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
 4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021, poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. poz. 2019 poz. 178).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej